

BULLETIJN

VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL - KOMMUNISTEN

MAANDBLAD

HET NUMMER : 50 CENTIEM — JAARABONNEMENT : 6 FRANK

OPSTEL EN BEHEER :

Fr. Van Croonenborch
74 Langstraat
BORGERHOUT

DECEMBER 1938
N° 12
VIERDE JAARGANG

INHOUD : Burgos en de B.W.P.
De Nederlaag in Fran-
krijk.
De anti-joodsche Nacht-
merrie.
Over wilde Stakingen.

.....

BURGOS EN DE B.W.P.

De tevredenheid waarmee te Parijs, (waar men, volgens een bericht van het agentschap Belga, van meening is dat het besluit te dien opzichte door België getroffen het nemen van een dergelijk besluit door de regeering der republiek slechts kan vergemakkelijken), te Rome en te Berlijn kennis genomen werd van de stemming der vertrouwensmotie, die in den Senaat tegenover de regeering werd uitgebracht toen deze aankondigde dat de onderhandelingen met Burgos met het oog op het zenden van een "handelsvertegenwoordiger" geopend zouden worden, eischt geen verdere verklaring. Zij wijst er voldoende op dat, op een zeer belangrijk punt, het Belgische kapitalisme een groote overwinning behaald heeft.

De Burgos-kwestie is een waar symbool. Op zichzelf heeft het zenden van een handelsvertegenwoordiger naar Franco geen groote beteekenis. Alleen de schijnheiligheid (die een belangrijk wapen is van de bourgeois-politiek) der rechtsche partijen gekoppeld aan de jesuïterij van den eersten minister Spaak waren sterk genoeg om den indruk te geven dat men geloofde dat België uit een versterking van haar vertegenwoordiging in nationalistisch Spanje (wat iedereen weet nu dat het nooit opgehouden heeft er vertegenwoordigd te zijn) belangrijke economische voordeelen kon meekrijgen. Het

2/ onmiddellijke voordeel van het sukses van rechts is zonder beteekenis. Maar de zedelijke beteekenis dezer reactionaire overwinning van den Senaat is enorm. Het beteekent een mijlpaal in de ontwikkeling van den strijd van het kapitalisme tegen de arbeidende klasse. In zekeren zin kan men het vergelijkten met den slag dien het Fransche kapitalisme aan het proletariaat toebrengt, slag waarvan de beteekenis belicht wordt door de mislukking der algemeene staking, uitgeroepen tegen de dekreten van Daladier. De B.W.P. die, wat men ook over de door haar gevoerde politiek denken mag, geen fijnen neus in dergelijke zaken mag ontkend worden, heeft er het voor gevoel van gehad toen zij in haar geheel haar oude leiders, Vandervelde en de Brouckère, volgde door bij de eerste stemming tegen de erkenning van Burgos op te komen. Nog geen maan later zou de regeering besluiten zonder verder verwijl de onderhandelingen met het oog op de erkenning, te openen. We gelooven niet dat het verwachte kongres nog veel aan dat besluit zal kunnen veranderen.

Hoe dient men de koppigheid te verklaren waarmee de oude leiders der B.W.P. al wat van ver of van dichtbij op een erkenning van Burgos trekt, bevechten? Zouden het zulke moedige en volhardende verdedigers der Spaansche revolutie zijn, of van het Spaansche proletariaat? Wel neen. Men mag niet vergeten dat toen de nationalistische opstand in Spanje losbrak, Vandervelde deelmaakte van de toenmalige regeering Van Zee-land. Die regeering gaf destijds haar volle goedkeuring aan de "niet-interventiepolitiek" die toen voorgesteld werd, schijnt het, door de regeering Blum en dankbaar door de Engelsche regeering aanvaard werd, daar deze voor alles de nederlaag der Spaansche republiek en de overwinning van 't nationalisme wenschte. Het is waar dat Vandervelde nadien uit de regeering ontslag nam voor redenen waarvan men gelooft dat zij in verband staan met het optreden tegen Spanje (Vandervelde liet zich echter nooit duidelijk over deze kwestie uit). Nochtans drukte Vandervelde er tijdens die periode op dat de Nationale Unie moest blijven voortbestaan. Zoo draagt de oude, radiklae garde der B.W.P., samen met geheel de partij, mede schuld aan

3/de dolksteken die de zoogezegde Europeesche democratieën aan de zaak van het Spaansche proletariaat en der revolutie toebrachten, door de buitenlandsche hulp aan Franco te gedoogen en in de hand te werken, terwijl de republiek, in volen revolutionairen toestand, zich beroofd zag van haar wettelijke verdedigingsmiddelen. De sociaal-democratie was zeker bevreesd voor een overwinning van Franco, maar zij had zeker even veel schrik voor een overwinning van de republiek, die de burgerlijke, kapitalistische kaders van den staat had doen springen en tegelijkertijd aan de arbeiders toegelaten had hun sociale revolutie te voltrekken, waarmee in de felle Juli-dagen al een aanvang genomen werd. Zooals in 1917, zooals in 1919 beriepen de socialistische grootwaardigheidbekleeders zich op hun gevoelig hart voor Spanje, de democratie, het socialisme, maar tegelijkertijd beefden ze voor de werkelijke bedreiging van den klassenoorlog.

Het zenden van een Belgischen vertegenwoordiger naar Franco is tenslotte niet gemeener dan de stilzwijgende goedkeuring die gegeven werd door de aanwezigheid op het niet-interventie-komitee te Londen, aan de tusschenkomst van het fascisme en het nazisme in Spanje, aan de weigering van wapens te leveren aan de republikeinen, aan het weigeren van aan diezelfde republikeinen de vliegtuig-motors te leveren waarvoor de Belgische regeering het geld reeds op zak gestoken had, aan den eisch van de betaling van een millioen schadevergoeding voor den dood van een Belg, baron de Borchgraeve, waarvan de bedrijvigheid erg verdacht was en wiens sympathieën openlijk naar de nationalistische rebellen gingen. Er was dus geen bijzondere reden die de Belgische socialisten kon beletten een nieuw bewijs van hun dubbelhartigheid te geven door de erkenning van Franco goed te keuren, zoo het niet ging om de bijzondere omstandigheden waarin deze erkenning geëischt werd.

Om te beginnen beteekent voor de arbeidende klasse de erkenning van Franco de totale afkeer van de Spaansche revolutie, het openlijk bewijs van het socialistisch verraad. Onlangs kwamen de Spaansche vrijwilligers terug naar België. Hun terugkomst was het

4/onmiddellijke gevolg van een overeenkomst van den vertegenwoordiger van het Engelsche financie-kapitaal, Chamberlain, en den beul der Italiaansche arbeiders. Deze vrijwilligers waren vertrokken bij den roep der revolutie in Spanje, geleid door het gevoel van internationale solidariteit, door hun klassebewustzijn. Het akkoord tusschen het fascisme en de internationale financie besluit dat ze moeten terugkomen. Denkt men werkelijk dat de beteekenis van dergelijke daden aan het proletariaat ontsnapt? De meerderheid der B.W.P. heeft bewezen een klaar inzicht te hebben, dat zij een geweldigen slag ging toebrengen aan de illusies harer politiek van democratische verdediging door toe te geven aan Spaak toen hij een nieuwe opoffering vroeg ter wille van het behoud der Nationale Unie. Zij heeft begrepen dat deze nieuwe toegeving haar krediet bij de massa zou doen wankelen, want zij wist dat deze in de Spaansche revolutie geloofde. Vandaar haar weigering tegenover Spaak.

Maar zal zij kunnen voortgaan met weigeren? In den Senaat heeft Spaak zich al niet meer om het oordeel van zijn partij bekommerd. Hij heeft in den steun van rexisten en nationalisten een nieuwe meerderheid gevonden. Het is door de achterbaksche maar aanhoudende bedreiging met deze nieuwe meerderheid, en vooral met de nieuwe uitzichten die zij vooropstelt, dat Spaak zich voorneemt zijn partij klein te krijgen. Hij heeft sterke bondgenoten. Ook de burgerij heeft begrepen wat een symbolische beteekenis de kwestie van Burgos voor de B.W.P. had. Vandaar haar koppigheid. De konservatieven weten hoe slecht de tijden voor de socialisten zijn. Niet dat zij denken dat zij zich nu al van hun medewerking kunnen ontdoen. Om zoiets tot stand te brengen is er nog wat anders van doen dan het klein geschipper van konservatieven en rexisten, zooals dat bij de laatste verkiezingen gebeurd is, en dat toch bij de konservatieven de vlam der hoop al heeft opgestoken. Het is waar dat de tendenz tot het vormen van een konservatief blok niet alleen bij de katholieken aanwezig is; ook bij de liberalen zijn er voorstanders van een klasseblok dat met de oude, traditioneele partijverschillen schoonschip maken zou. Maar zoo die nieuwe meerderheid nog niet voor vandaag is, zoo is het nog niet verkeerd

5/haar van nu af aan al voor de toekomst voor te bereiden. Het komt er in de eerste plaats op aan de B.W.P. te doen afzien van alle eischen - en wat blijft daar in't algemeen nu nog van over? - waarvan zij de verwezenlijking zou vragen. En wie weet of de burgerij zich al dan niet bedriegt wanneer ze in stilte rekent op een mogelijke scheuring in de B.W.P. Om de arbeiders klein te krijgen moet men eerst alles aanvallen wat, ten rechte of ten onrechte, in de oogen der arbeiders nog eenige waarde heeft. Daarom zoekt de bourgeoisie door alle middelen de B.W.P. te vernederen.

De tijden zijn veranderd sinds 1936. De sociaal-democratie heeft de opkomende golf van geestdrift en energie bij de arbeiders weten te smoren. De politiek van de Front Populaire in Frankrijk en in Spanje, van de Nationale Unie in België, hebben al de hoop uitgewischt die ontstaan was naar aanleiding van den machtigen strijd der arbeiders. Te München heeft de bourgeoisie een geweldige overwinning behaald door het bewijs te leveren dat de arbeidende klasse en de socialistische beweging in het spel dat over vrede en oorlog beschikt heelemaal van geen tel zijn.. De internationale bourgeoisie heeft voor Hitler en Mussolini het hoofd gebogen en erkend dat hunne werkwijze, die er bestaat de minste beweging in de arbeidersrang onmiddellijk en gewelddadig het hoofd in te drukken, de beste is tegenover de nooden van het zoogezegde "nationale" kapitalisme.

Op de zitting van den Algemeene Raad der B.W.P. van 30 November heeft Minister Balthazar het vraagstuk min of meer aangeraakt. "Ons meeningsverschil (met Vandervelde en de Brouckère) gaat verder dan "Burgos, zei hij. Het gaat over onze opvatting van "de toekomst der arbeidersbeweging. De eenen beschouwen de medewerking aan de regeering als een toeval "waaraan zoo gauw mogelijk een einde moet worden gemaakt; het is een avonturen-politiek. De anderen "zijn van meening dat de arbeidersklasse een graad "van rijpheid bereikt heeft die volstaat om zich "niet te laten uitsluiten van de regeering en het "nationale leven. Dat is een politiek van de verdediging der democratie." Men kan het vraagstuk tot jui-

6/ster verhoudingen herleiden. Er er aan te herinneren dat de "avonturen-politiek", waarop de eenen zich beroepen, niets anders is dan de gekende kapitulatie-politiek van het verleden, terwijl de "voortuurende vertegenwoordiging der arbeidersklasse", door de anderen voorgestaan, neerkomt op den eisch die kapitulatie nog vollediger te maken. Men dient den grond van het probleem te belichten van uit de termen "arbeidersklasse" en "socialisme" die de socialistische leiders zich verplicht zien te gebruiken om uit te drukken wat ze willen, en die in werkelijkheid hun diepere gedachten verbergen.

De B.W.P. zal over de nieuwe voorwaarden te beslissen hebben waaronder de medewerking aan de regeering zal kunnen voortduren. Wat het antwoord ook zij dat de partij erop zal geven, die voorwaarden voorstellen niets goeds. Van nu af wordt een nieuwe aanval tegen het proletariaat gericht.

DE NEDERLAAG IN FRANKRIJK.

De 30ste November, dag waarop de door de C.G.T. uitgeroepen algemeene staking van 24 uren moest plaatsvinden, is voorbij, deze manifestatie is zoo goed als volledig mislukt, en iedereen voelt wat een zwaren slag deze nederlaag voor het Fransche proletariaat beteekent. De arbeidende klasse van Frankrijk heeft in haar verweer tegen den machtigen aanval der bourgeoisie het volstrekte onderspit geolven, de betrekkelijk sterke stelling die zij zich door haar stakingen van 1936 had weten te veroveren is verbrokkeld, zij is bealst opnieuw op den weg van den totalen nedergang gedrongen, omdat zij zich nog altijd niet heeft kunnen losmaken van de oude opvattingen die de arbeidersbeweging beheerschen, opvattingen die vroeger konden passen bij de toenmalige verhoudingen der twee tegengestelde klassen. De huidige ontwikkeling der maatschappij, de huidige stand van den klassenstrijd, de rijpheid der economische basis, gepaard

aan de afgeleefdheid van het politiek regime dat destijds min of meer in overeenstemming stond met een vooruitstrevend kapitalisme, en de daaruit dreigende toekomstmogelijkheden in den zin van een staatskapitalisme (tegelijkertijd uitdrukking van het bestaande economische stelsel dat zichzelf overleeft, en van de onmacht der nieuwe klasse om het oude maatschappelijke stelsel te vernietigen en den weg naar de socialistische maatschappij in te slaan), heel deze toestand eischt van 't proletariaat die ruime blik, dat diepe doordenken en dat doordrijvende optreden, die maar kunnen geboren worden uit het inzicht en de overtuiging dat de strijd der klasse voortaan nog slechts uitsluitend door de arbeiders zelf kan geleid worden. De arbeidersklasse kan het kapitalisme slechts bekampen, en uiteindelijk verslaan door in den strijd buiten en tegen haar bestaande organisaties op te treden, door zich in den strijd te vereenigen en haar nieuwe basisorganisaties te vormen, die de uitdrukking zullen zijn van het feit dat de klasse eindelijk zelfstandig optreedt, eindelijk zelf de leiding harer beweging in handen genomen heeft. De dag waarop het proletariaat, tegen de leiding harer organisaties in (dat is al gewoonte!) de algemeene staking tot een feit zal maken, de bedrijven zal bezetten, haar raden zal vormen, en den strijd tot zijn einde zal voeren zonder de leiding ervan terug in handen harer partijen en vakbonden te geven, die dag zal, ervan afgezien dan nog hoe de strijd verloopt, het teekenen zijn dat het bewustzijn der arbeidersklasse het ontwikkelingspeil bereikt heeft dat beantwoordt aan de eischen die deze klasse, op gevaar van vernietiging, te vervullen heeft. Op dien dag zal de arbeidersklasse werkelijk in algemeene staking zijn.

We zullen dus moeilijk verkeerd kunnen begrepen worden wanneer we zeggen dat de mislukking der algemeene staking ons schrijnend getroffen heeft, want niemand zal ons wel in dien zin willen verklaren alsof we ooit voorstanders van een dergelijke demonstratie waren. We zijn hier, we zouden ook in Frankrijk hevige bekampers van dit ordewoord der C.G.T.

8/ zijn geweest, doch, alle gegevens genomen zooals ze zich voordeden, bleef er dan toch nog een sprankel hoop dat, niettegenstaande alles, uit de door 't vakbondsbestuur ingetoomde beweging het smeulend vuur oplaaien zou. Nog konden we ons indenken dat, niettegenstaande alles gesmoord werd wat aan spontanen verzetwil in de massa aanwezig was, en wel degelijk bedigen van een algemeene staking die lijnrecht inging tegen de werkelijke, massale stakingen en bedrijfsopzettingen die vooral in 't Noorden plaatsvonden, niettegenstaande die 24uren-staking eigenlijk niets meer beteekende dan het gewone optreden der burokratie, die tegelijkertijd schippert om haar eigen politieke positie tegenover de bourgeoisie te handhaven, en 't verzet der arbeiders te "kanaliseeren", nog achtten wij het mogelijk dat op dien pijnlijken Woensdag een beweging kon geboren worden die ver buiten de perken zou loopen die door de sjacheraars der C.G.T. gesteld werden. Er is niets gebeurd, de kansen waren niet groot, we rekenden dan ook alleen op de groote, soms spontaan opbruisende macht die in 't proletariaat aanwezig is. De arbeidersklasse heeft een slag te meer gekregen, de schuld ligt niet alleen bij de C.G.T., de oorzaken liggen inderdaad dieper!

Bekken van uit het standpunt der Fransche kapitalistische belangen is het optreden van Daladier voorbeeldig geweest. Te München verslagen door Duitschland, was de serige aangewezen richting de binnenlandsche geweldspolitiek tegenover het proletariaat, de versterking van den kapitalistischen staat door de versterking van de positie der bourgeoisie, de verscherping der uitbuiting bekroond met de onbetwiste, politieke heerschappij van 't financiekapitaal. (Men heeft de rol van financiekapitaal mooi kunnen zien: Enkele uren na 't verschijnen der dekreten werd de beloofde belooning al overhandigd: 1 milliard frank kwam terug naar Frankrijk!). Om zich op internationaal terrein te kunnen handhaven is een zoo absoluut mogelijke eenheid in den staat geboden, en die eenheid kan slechts bestaan wanneer de heerschende klasse één en onverdeeld de massa der uitgebuitenen stev

3/ vig onder de knie houdt. De huidige Fransche regeering is goed op weg om dien eisch te helpen verwezenlijken. Daladier heeft, in de gegeven omstandigheden, de eenig mogelijke kapitalistische oplossing aan het vraagstuk gegeven. Hij heeft geslagen, hard, brutaal, recht vooruit, vlak in't aangezicht der arbeidersklasse. De dekreetwetten zijn in den vollen zin des woords een direkte uitdaging geweest : op economisch gebied, onmiddellijke en scherpe verlaging van den levensstandaard, uitdrukkelijk ook van degenen die reeds aan hongerloonen arbeidden, op politiek gebied de openlijkste verkrachting der verworven rechten der arbeidersklasse. Een pareltje dezer geweldspolitiek : Weigeren tot overwerken in werkhuizen die leveren aan den Staat wordt gestraft, 1° met ontslag, 2° met ontzegging van werkloozensteun voor 6 maanden. Aanzetten tot weigeren van overwerk : dezelfde straf, plus 1° gevangenzetting van 6 dagen tot 3 maanden, 2° een boete van 100 tot 1000 frank. Leve de terreur! Vanaf den dag der afkondiging der besluitwetten is zij aan de orde van den dag gebleven. De afkondiging der besluitwetten hield ze reeds in zich. Vóór den dag der algemeene staking, op den dag zelf, en daarna niet minder heeft ze op de brutaalste manier huisgehouden. Binnen de 24uur werden voor de minste overtredingen monsterachtige vonnissen geveld : een arbeider krijgt 6 maanden gevangenisstraf om een onderkruiper op straat rond de ooren te slaan; 2 anderen een jaar gevangenis om de bezette fabriek, zonder vuurwapens, tegen 200 gewapende gendarmen te helpen verdedigen; een ander nog 3 maanden om zich zonder toelating, als buitenstander dus, op'tgrondgebied der Renault-fabriek te bevinden. Daarbij ontvangen 8000 Poolse arbeiders een verwittiging, in het Poolsch opgesteld, dat, zoo zij niet aan't werk blijven, hun kameraden onderkruipen, onmiddellijk met de gewapende macht over de grens zullen worden gezet. De maatregelen tegen de 24uren-staking zelf konden niet overtroffen worden : al wat staatsbediende is of in een "nationale industrie" werkt, wordt militair opgeëischt, afwezigheid krijgt als straf onmiddellijk ontslag plus, gebeurlijk, de maatregelen die zullen getroffen worden voor militaire dienstweigering. Gansch het land lijkt wel militair

10/ bezet!

Intusschen is de overwinning niet uitgebleven, doch de terreur houdt aan. De bourgeoisie schijnt wreed te zijn wanneer zij de overhand haalt, zoo wreed dat zelfs de aarts-konservatieve "Times" de hoop durft uitdrukken dat Daladier geen machtsmisbruik zal aan den dag leggen. Doch ook die wraakmaatregelen hebben hun politieke zin, het proletariaat wordt niet alleen uit sadisme gepijnigd! Het moet gekrenkt en vernederd worden, bewustzijn krijgen van zijn onmacht!

De toestand wordt nu voor het Fransche proletariaat hoe langer hoe zwarter, de betrekkelijke democratische bewegingsvrijheid zal gauw tot het verleden behooren. Reeds laat men, en dat wijst op veel, proefballonnetjes op in den zin van de ontbinding der Kommunistische Partij, maatregel waarmee men niet de stalinistische burokraten wil treffen, maar wel het Fransche proletariaat in zijn geheel. Ook de pers schijnt zich hoe langer hoe meer de fascistische methodes eigen te willen maken, typisch hiervoor is de bijna neutrale houding die tegenover de beestachtige jodenvervolgelingen in Duitschland door haar ingenomen werd, en dat in een land dat zoo graag op zijn zin voor gerechtigheid prat gaat!

Tenslotte hebben de Fransche gebeurtenissen nog een schril licht geworpen op een waarheid waarvan de arbeiders, ook de besten er onder, nog niet doordrongen zijn : de onmacht, de volledige onmacht der arbeidersorganisaties, zoowel van hun vakbonden als van hun partijen, eens dat de bourgeoisie zich verplicht ziet er tegen in te gaan. De arbeidersorganisaties zijn in feite nog reuzen op leemen voeten, vermolmden lichamen, terend op't gebrek aan bewustzijn bij't proletariaat en in wazigen handlangers van't kapitalisme, die, eens dat de geïssende aanval van een der klassen zal gebeuren, praktisch uitgeschakeld zullen worden. De leiders der Fransche organisaties - sommigen van de meest vooraanstaanden dan, waarop de maatregel kon toegepast worden - die door de overwinning der Front Populaire bij de laatste verkiezingen, en onder invloed der stakingen in 1936 feitelijk de aangewezen leiders in de republiek waren, worden nu door hun kollega, Mr. Daladier, naar aanleiding

II/ van hun houding in verband met de staking gestraft met hun ontslag uit voorname posten uit beheeren die van den Staat afhangen! En toch wordt er nog gedacht dat een dergelijke leiding bij machte zou zijn de leiding van een ernstige beweging op zich te nemen..

Daladier, de vertegenwoordiger der kleinburgers, heeft zijn sporen voor het Fransche groot-kapitaal verdiend, het proletariaat is geslagen geworden. Bewust zijn taak schitterend vervuld te hebben, roept hij nu het Parlement voor 8 December bijeen. Voor een 2e maal binnen een tijdsbestek van enkele weken wil hij zich, voor bewezen diensten, door de "natie" laten toejuichen. De positie der regeering zal er dan stevig genoeg voor zijn om de taak voort te zetten die er in bestaat den weg voor de staatsdiktatuur vry te maken.

De arische "kultuur" waarvan het nazisme zich tot hoogste vertegenwoordiger verklaart, heeft de gelegenheid gegrepen om voor het aangezicht van de wereld zyn volle maat te geven. De heele wereld heeft gesidderd van verontwaardiging-wat o zoo zelden gebeurt- voor het schaamteloos schouwspel van de plundering van israëlitische goederen en den smaad op de joden gepleegd door de nazi-folteraars. Voegen wy er onmiddellyk aan toe voor hen die de opwinding door het hitleriaansch anti-semitisme teweeggebracht willen uitbuiten voor chauvinistische en patriotische doeleinden, dat de nazistische uitspattingen niets gemeens hebben met de germaansche kultuur of met om het even welke kultuur. Geen land en zeker geen ras bezit het monopolie van het anti-semitisme. Het heeft niets specifiek-Duitsch. Andere landen, voor Duitsch land, hebben het aangewend. Het is geen karaktertrek van een nationalisme, maar van een klas, van een regien. In den loop der eeuwen hebben alle Euro peesche mogendheden zonder onderscheid gebruik gemaakt van de anti-semitische demagogie. En byna telkens om dezelfde redenen die Hitler hebben doen handelen.

Iemand heeft geschreven dat het anti-semitisme het socialisme der stommelingen was. Men denkt aan deze woorden, als men gadeslaat welke passie het jodenprobleem ontketent in zekere kleinburgerlyke middens en zelfs in zekere lagen van arbeiders die zich niet meer laten beetnemen door het vulgair patriotisme maar onvoldoende voorbereid om te weersta an aan de aanvallen van het anti-semitische nationalisme. Reeds in de middeleeuwen gingen er over de joden hoopen uitvindzels rond. Waren zy geen hostieschenders, kinderen-en vrouwenmo ordenaars? Deze voorwendsels maakten het de goede christenen mogelyk de joodsche goederen te plunderen, aan de met schulden beladen heeren die van hun rug te ventelen, aan de burgers een gevaarlyk konkurrent uit te schakelen. Het nazisme stelt zich niet aan als verdediger van god, want het is in zyn wezen heidensch. Maar de voorwendsels tot ingrypen tegen de joden ontbreken hun daarom niet. Nu werpt men hun niet meer voor de hosties te schenden, maar wel het ras.

De advokaat, de dokter, de beamtete, de "arische" win-

kelier, die in hun joodsche kollegas gevaarlike mededingers zien, luisteren slechts naar de stem van hun "bloed" als ze het kantoor, de studie of den winkel inpalmen, die waarschyndlyk door de "geestdriftige" hitlerjeugd werden verwoest. De aanraking van de joden is verderfelyk, maar niet de aanraking van hun goed of geld. En in zyn yver om het arische "volk" en "bloed" te zuiveren van elke vreemde smet, vindt het hitlerisme er niets beter op dan zich meester te maken van een gedeelte van de joodsche fortuinen.

Chantage-middel tegenover het buitenland door een gedeelte van de bevolking aan te grypen dat met byzondersterke banden aan het buitenland verbond is, noodzakelykheid om elken dag opnieuw een andere afleiding te vinden voor de ellende die op het geheel van de bevolking drukt, behoefte om het nazi-regiem voor te stellen als voortdurend bedreigd door de listen en lagen van het joodsch "kapitalisme" (de nazis verklaren zich immers door dik en dun anti-kapitalistiesch): men heeft slechts de keus tusschen een dezer motieven om de werkelyke dryfveer te ontdekken van de heropleving in Duitschland van de jodenvervolgung.

De aktie tot verdediging van de joden buiten Duitschland is zoowat op dezelfde leest geschoeid. Het amerikaansch en het Engelsch kapitalisme zyn pro-joodsch om dezelfde redenen die Hitler er toe aanzetende afstammelingen (of de zoogezegde afstammelingen) van Israël te vervolgen. Engeland kindt hierby aan nieuwe gelegenheid om zyn groote vriendschap voor het joodsche volk te bewyzen. Nieuwe duizenden uitwykelingen zullen naar Palestina gezonden worden om er de wankelende heerschappy van het Engelsch imperialisme in zyn stryd tegen de arabieren te verstevigen. Duizenden Poolse joden zullen boeten voor de fout die de regering van Polen begaat door na haar ontgoocheld pro-gaucheisme, haar oogen te hebben gewend naar het Oosten.

De joodsche kwestie wordt misbruikt om nieuwe twedracht onder de volkeren te zaaien, als pion op het schaakbord van den stryd tusschen de vyaldige imperialisme. Het proletariaat moet tot taak zyn verantwoordelykheid saem te verheffen tegen de herinvoering van de middeleeuwsche zeden in Duitschland, en het zou aan zyn taak tekortkomen, zoo het niet, daar waar het nog in

staat is openlyk zyn eischen te stellen, het verblyfsrecht vo or de joden opeishte. Maar by deze aktie moet het zich ten scherpste verzetten tegen elk nationalisme, het joodsch er in begrepen (want er bestaat wel degelyk een joodsch nationalisme), dat enkel de jodenvervolgungen tot voorwendsel neemt om den haat onder de volkeren aan te wakkeren ten profyte van de imperialistiesche begeerten. Het joodsche vraagstuk kan enkel opgelost worden door de zegevierende socialistiese revolutie. Wanneer de menschen, over rassen- en nationaliteitengrenzen heen samen zullen arbeiden aan het algemeen welzyn, wanneer zy zich mensch zullen voelen, lid van de menschelyke gemeenschap, vora leer zich te voelen gebonden aan deze of gene godsdiensstige of nationale gemeenschap, dan eerst zullen de voorwaarden verwenlykt zyn voor de vreedfame samenleving van alle menschengroepen. Het kapitalisme kan zeker geen oplossing voor deze kwestie brengen. De heerschappy van een klasse veronderstelt de verdeeling van de werld in vyaldige nationale gemeenschappen. De zoogezegde demokratieën, evenmin als de fascistiese regimes, arbeiden aan het neerkhalen van de nationale afbakeningen, die de menschen verdeelen: integendeel zy willen die verstevigen.

De berdering die het kapitalisme scheidt rond het jodenprobleem naar aanleiding van het Hitler-barbarisme, is slechts de voorbode van de ontketening van den nationalistieschen haat door de bourgeoisie wakker gehouden en die tot den oorlog moet leiden.

STEUN AAN HET BULLETYN.

W. 20.fr. V.C. 20.fr. D. 20.fr. D.O. 20.fr. B. 20.fr.

"Een organisatie van de voorhoede wordt tot revolutionaire party van het proletariaat wanneer ze als dusdanig wordt erkend door het revolutionair proletariaat in de bedrijfsraden: van hen krygt zy haar opdrachten, van hen haalt zy haar macht: zy zyn de dragers van de revolutie, zy vormen de kernen van de diktatuur van het proletariaat, zy zyn de bouwers van de nieuwe maatschappij, zy leveren haar verantwoordelyke en uitvoerende lichamen."

Het is vanzelfsprekend dat de verhoudingen tusschen party en basisorganisaties te ingewikkeld zyn om in enkele lynen door een paar lapidaire uitdrukkingen te worden weergegeven. Zulks was dan ook niet de bedoeling van voorgaand citaat uit het artikel over wilde stakingen in het bulletin n°II. Wat hier echter wél beoogd werd, is, er op te drukken dat de stryd om de macht en om het behoud van de macht slechts kan gedragen worden door de organisaties van de arbeidersklasse onder den druk van de gebiedende eischen van den stryd zelf in het leven geroepen, en dat die macht slechts door hen kan uitgeoefend worden. Dat hierdoor de rol van de party voorloopig bewust werd op den achtergrond geschoven, haar verhouding tot de basisorganisaties allicht kon geïnterpreteerd worden als die van werktuig in de hand van de handdelend, beslissend- en machtvoerend-optredende arbeidersraden, is te wyten aan volgende omstandigheden:

1° Dat die verhouding, voorzoo over zy het onderwerp van een behandeling kan uitmaken, niet zonder verder voorbehoud kan uiteengezet worden in enkele klaar-geformuleerde, alles-omvattende begrippen.

2° Dat zy een niet-aktueel-bestaande werkelykheid is, dat zy ten zelfden titel als de evenmin aktueel-bestaande partyen en basisorganisaties, het produkt is van een in-voorbereiding-zynde periode van klassenstryd en in zekere mate de bekroning er van.

Wat laat ons toe te beweren dat die periode in voorbereiding is?

1° De overtuiging dat de klassenstryd in de kapitalistische verhoudingen een blyvende werkelykheid is.

2° Dat by de huidige machtsverhoudingen op de basis

van de bestaande arbeidersorganisaties en de overgeleverde strydmethodes, de arbeidersklasse haar positie niet kan blyven handhaven en deze zeker niet versterken, de stryd zyn karakter van stryd om de macht moet verliezen; we ten slotte zullen staan voor een politiek en ekonoomisch onder terreur "georganiseerde", t.t.z. volledig onrechte arbeidersklasse....zoo zy langs nieuwe strydvormen geen nieuwe organisaties weet uit te bouwen.

3° Het links en rechts, op alle punten van den aardbol waar de kapitalistische produktiemethode de voorwaarden hiertoe heeft geschapen, van wilde stakingen.

Dat wy ons hiervan klaar rekenschap geven, dat wy onze propaganda in dien zin voeren, dat we ons telkens richten tot de arbeiders als zichzelf in den stryd organiseerende, en do or dien stryd en langs die organisatie zich tot heerschende klasse opwerpende maatschappelyke macht, bepaalt meteen onze fundamenteele verhouding tot de zich vormende arbeidersstrydorganisaties.

Wy organiseeren niet de arbeiders, wy vertegenwoordigen niet de stryddragende kernen van de arbeidersklasse: wy wyzen op de noodzakelijkheid, op de historische onontkoombaarheid van het aangangzynd organisatieproces: als groep van de voorhoede zien wy objektief wat de arbeiders voor zichzelf als kapitalistisch-geëxploiteerde winstobjekten in de konkrete momenten van de immer scherper wordende tegenstelling tusschen kapitaal en arbeid allengs meer bewust als iets gaan aanvoelen, waaraan niet meer te ontkomen is.

Dat beteekent echter niet dat de arbeidersraden er zullen komen. Of zy er zullen komen is tenslotte onmiddellyk afhankelijk van de machtsverhoudingen in den stryd. Maar zoo zy er komen, beteekent dit voor de arbeidersklasse een reusachtige stap voorwaarts, is dit op zyn minst genomen beslissend voor het verloop van den klassenstryd en het maatschappelyk uitzicht van de komende eeuw. Hoe zy er zullen uit zien, welke elementen zy in zich zullen houden tot bevruchting van den stryd, en welke factoren van zelfvernietiging en ontaarding, dat kan en dat hoeft ook vanzelfsprekend niet op vo orhand vastgelegd of voorspald. Dat zy die wél in zich zullen dragen en dat op het kunstig hanteeren er van heel de kapitalistische klassenstrydsstrategie zal zyn gebouwd, hoeft nauwelyks aangemerkt: De komende organisaties van

de arbeidersklasse zyn geen utopische schepping, zy zyn menschenwerk, produkt van den groei van een menschenmaatschappy gegrond op klassenstryd, moment en etape in den zelf-organisatie-arbeid van een neergetrapte, uitgezogen en nog niet zoolang uit het analfabetisme ontgroeide klasse: zy zyn niet de bekroning van dien uiteindelyken opgang, maar de voorwaarde er toe.

Het grondprobleem van den komenden stryd is dus niet hoe vormen we arbeidersraden? Maar hoe wordt de stryd georganiseerd, waarvan de arbeidersraden de dragers en tevens het produkt zyn? Ook niet: hoe vormen we eerst de arbeidersraden en hoe organiseeren we dan den stryd?

In andere woorden: we kunnen ons niet instellen op het verwezenlyken van één element, één bestanddeel van den stryd, al heeft dit dan nog zoo'n groote waarde, al geeft het ook zyn heele beteekenis aan de periode van stryd die voor de deur staat. Dergelyke probleemstelling is geen onvolledige, het is een in den grond verkeerde. Wie het probleem niet in zyn geheel ziet, onoplosbaar in zyn bestanddeelen, ziet het verkeerd. Wie het mogelijk oordeelt met etappen-tewerk te gaan, die heeft niet alleen een verkeerde opvatting van het heele proces van den klassenstryd, maar diens eigene instelling tegenover het proces moet noodgedwongen op een valsche basis berusten: die heeft een opvatting over de verhouding van party (of voorhoedegroepering) tot basisorganisaties, die we in geenszins kunnen aanvaarden. Die moet in zyn konsekwenties by een partyidee belanden- onverschillig of hy al dan niet het partyprincipe verwerpt-, dat ons wezenlyk vreemd is.

We herhalen: de arbeidersraden worden niet gevormd door een radikale en onvermoede arbeidersraden-propaganda van buiten uit, door een naamloze en onbaatzichtige, voor zichzelf geenerlei funktie opzeggende groepering.

De arbeidersraden zyn het produkt van dieper en verbreider inzicht in de onmiddellyke eischen van den stryd in het gebiedende van den stryd: dat inzicht groeit in den stryd zelf en het is onze task de arbeiders in dezen stryd te oriënteeren, zyn mogelijkheden en zyn beteekenis te belichten. Hierdoor bereiden we voor ons zelf een wezenlyke funktie in den klassenstryd: onze groepering houdt in zich de mogelijkheden uit te groeien tot revolutionaire party van het proletariaat.

Ontwikkeling van den klassenstryd met uitbouw van raden in de bedryven en groei van revolutionaire partien als één ondeelbaar proces, niet in den tyd (etapenwyzige ontwikkeling) en niet in de ruimte (party als extra-proletarisch produkt) gescheiden, de eene de andere aanvullend en de eene voorwaarde tot de andere: alleen funktioneel verschillend.

De klassenstryd is geen kwestie die gesteld wordt door één bedryf, ook niet door meerdere bedryven, waarvoor een aanvullende coördineerende funktie zou moeten op zich genomen worden door de respektievelyke arbeidersraden, of een met byzondere coördineeringsfunkties bekleede centrale bedryfsraden-organisatie zou moeten in het leven geroepen worden. De klassenstryd is zelfs geen kwestie die gesteld wordt uitsluitend door de byzonder-gearde kapitalistische ekonomie en die op de basis van door die ekonomie bepaalde arbeidersorganisaties haar beslag krygt. Klassenstryd is een produkt van de maatschappy zoodat zy door de kapitalistische uitbuitingsmethode wordt bepaald en een kwestie door die maatschappy in haar geheel gesteld. De objektieve erkenning van het feit van de kapitalistische uitbuiting en de overtuiging dat langs den weg van de uiteindelyke machtsverovering door het proletariaat aan deze en aan elke uitbuiting een einde zal worden gesteld, ligt aan de basis van een revolutionaire party van het proletariaat. Dit bepaalt haar instelling tegenover en begrenst meteen haar funkties in den klassenstryd. Dit weerlegt de bewering als zou de party zich identificeren met het proletariaat en het proletariaat zyn lot zou kunnen leggen in de handen van de party; dat de arbeidende klasse zich zou te schikken hebben naar die "richtlynen" door de party aangegeven, richtlynen die zouden zyn ingegeven door de scherp-theoretische analyse van de gegeven toestanden tenoverstaan van het even theoretisch uitgedacht en voorgesteld einddoel.

Is dan de party een formatie van individuen die alle evenzeer overtuigd zouden zyn van de onontbeerlykheid van dergelyke formatie? Is het een groepering van menschen die doelbewust naar een weloverwogen plan de organisatie scheppen en ze om zoo te zeggen heel oeffervaardig aan de arbeidende klasse kado doen, omdat dergelyke organisatie iets is dat zy niet uit eigen krachten en eigen middelen kan tot stand brengen en zonder dewelke zy nochtans haar ontvoegdingsstryd niet uit-

kampen kan?

Of is ze ook een "specifieke", "autonome" organisatie van en voor en door de arbeidersklasse in den aard van de bedrijfsorganisaties dan, maar dan toch ook weer iets anders: iets waarvan de bewust e arbeiders in de bedrijven de noodzakelijkheid zouden hebben ingezien, iets als een vervollediging, een coördinatie-, een verbindings-, een samenorderingsmachine van het bedrijfsorganisatie-stelsel, iets als de bekroning er van en dat dan toch tenslotte maar een produkt zou zyn van de eigen aktiviteit van de bedrijfsorganisaties, iets dat by de uitoefening van hun funktie als een behoefte zou worden gevoeld en-zooals een lichaam de organen scheidt die het moeten toelaten te bestaan en zich te ontwikkelen- even automatisch het bedrijfsorganisatie-lichaam een koördinatie-orgaan zou scheppen in dienst van het geheel?

Tot zulke konklusies kan men komen als men zyn autonomie-bekommeringen zoover drijft dat men tenslotte nog maar alleen de strydende arbeidersklasse zou zien en niet meer het produkt van dien stryd, de neerslag er van in het maatschappelyk beeld waarbinnen die stryd zich voltrekt, de ideologische terugwerking er van op de houding en de gedragingen van de menschen al-of-niet onder strenge salariaat-methode uitgebuit en met opvattingen en bewustzynsmotieven die hierop alleen terug te voeren zouden zyn.

Als we zeggen dat de arbeidersraden een produkt zyn van den stryd van de arbeidersklasse, die zich alleen langs groeiende, meer-en-meer autonomen zelforganiseringsarbeid tot maatschappelyk-beheersende klasse kan doen gelden, is dit niet zoozeer een vaststelling van menschen-die-het-kunnen-weten en die die wysheid moeten bybrengen aan alle leden van de arbeidersklasse. Maar dan is dit ook, en in de eerste plaats, de vaststelling van het feit dat de arbeidersklasse zich op dergelyke wyze organiseert, dat zy zich op grond van de eigenaardigheden van het huidig maatschappelyk stelsel niet anders gedragen kan; dat zy zich niet bewust als proletarische klasse heeft opgeworpen en in die hoedanigheid al of niet de macht zou opeischen naar eigen willekeur, dat zy van deze willekeur het zich al of niet op deze of gene basis organiseeren zou kunnen afhankelijk

maken. Maar wel dat zy als klasse een produkt is van het maatschappelyk stelsel waardoor en waarvoor zy dienstbaar gemaakt is en dat zy krachtens deze dienstbaarheid en om zich gewoon als klasse, t.t.z. als onderdeel van de menschheid dat door zyn onderling-gelykaardige uitbuiting een onderling-gelykaardige stelling tegenover alle groote levensproblemen inneemt, te handhaven, tot een stryd genoopt wordt die haar verplicht zich binnen het kader van de mogelijkheden door de onderlinge machtsverhoudingen geboden, op die en die basis te organiseeren. En dat die stryd, door die organisatie heen, aan dezen en aan elken uitbuitingsvorm een einde zal stellen door de machtsverovering van het proletariaat.

De party is een organisatie van onder kapitalistische verhoudingen levende menschen die de overtuiging hebben van de objektieve ontwikkeling van de kapitalistische maatschappelyk naas een kommunistische, zoo de arbeidersklasse er in slaagt de macht te veroveren, en die zich instellen op de bewuste vordering van die machtsverovering. Als dusdanig zyn zy geen onscheidbaar onderdeel van een onder alle opzichten éenvormige strydende klasse, geen onder alle voorwaarden en voor alle tyden aan de arbeidersraden gebonden lichaam.

De party is een produkt van de arbeidersklasse in de mate waarin de arbeidersklasse zich krachtens maar ook over haar eigen klasseinteressen heen tot onvormer van de kapitalistische en verwezenlyker van de kommunistische maatschappelyk opwerpt. Een klasse is niet in staat zich bewust te beperken tot het nastreven van haar partikuliere klasseinteressen. Dat heeft de bourgeoisie niet vermocht want in den stryd om haar eigen hegemonie riep zy de arbeidersklasse in het leven, die met de vernietiging van de kapitalistische onderdrukking de voorwaarden verwezenlykt voor de vestiging van een klassenloze maatschappelyk.

De arbeidersraden als dragers en verwezenlykers van deze taak leveren hier een stryd waaraan de party met elken vezel gebonden is. In de arbeidersraden gaat de stryd van de party om het propageeren van deze historische taak van het proletariaat. In de mate waarin de arbeidersraden het bewys leveren deze taak niet te verwezenlyken gaat de stryd van de party tegen de arbeidersraden.

Als men zoo het probleem ^{stelt}, wordt het meteen duidelyker in welken geest de party "haar opirachten ont- vangt" van de arbeidersraden en "haar macht haalt" van de arbeidersraden.

Waar zy zich aan den eenen kant niet kan binden aan een zekere arbeidersraden-mystiek, is het aan den anderen kant klaar dat zy in den klassenstryd op geenerlei "on- afhankelyke" aktie kan aanspraak maken. Waar elke opgang in de ontwikkeling van den klassenstryd gebonden is aan het ontstaan en de ontwikkeling van arbeidersraden, is het duidelyk dat een revolutionnaire groepeerling van de voor- hoede slechts in staat is een wezenlyke rol in den klas- senstryd te spelen en uit te groeien tot revolutionnaire party van het proletariaat zoo zy als zoedanig" door het revolutionair proletariaat in de bedryfsraden wordt be- krachtigd".

Deze "bekrachtiging" veronderstelt het aanwezig zyn in de massa van een op grond van de objektieve ontwikkeling van den stryd en de rol van de party in dien stryd ge- groeid bewustzyn, dat de party in zyn konkrete gedaante en in zyn konkrete verhoudingen tot de arbeidersraden aan- vaardt.

L.B.

TE VERKRIJGEN :

Staat en Revolutie, vert. Gorter Fr. 2.50
Kommunistisch Manifest, vert. Gorter Fr. 1.25

Brochuren Gorter :

Historisch Matérialisme Fr. 2.50
Impérialisme, wereldoorlog en de
Soc. Democratie Fr. 2.50
Wereldrevolutie Fr. 2.50
Open brief aan Lenin Fr. 1.00
Klassenmoraal Fr. 0.50
Grondslagen van het Kommunisme Fr. 1.50

Uitgaven van de G. I. C. :

Lenin als Philosoph, van J. Harper :
Kritische Betrachtung der philosophischen
Grundlagen des Leninismus Prijs Fr. 5.00

Nog voorradig :

H Brochuren van Rosa Luxemburg :
Massastaking, Partij en
Vakbonden Prijs Fr. 2.50

Te bestellen bij het beheer